

הוא בסך הכל רצה אותה כל חודש מחדש. איזה אכזבה מהנקבות האלו. היה נאמן. הוא בא אחריה לתל אביב מעפולה ואיך הוא היה ממושמע והסכים לכל מה שרצתה. הוא התלבש רק לכבודה, לבש חליפה מתאימה בדיוק כמו שבקשה, רק הרימה זנב והוא בא התייצב. היא לא הייתה צריכה לבקש יותר מידי, לא צעקות לא יללות לא אמרה לו, בוא כבר עכשיו זמן הייחום שלי. לא, רק יללה קטנה, הרמת זנב בזוית הנכונה, מיאו קטן והוא בא. עשה. הוא היה מושלם והיא נקבה טיפוסית, ברגע שנכנסה להריון:

די לך מפה, לא צריך אותך, מי אתה בכלל גס רוח שכמוך.

לא חשוב מה שהיה, לא צריך אותך בכלל יצור ג'ינג'י שכמוך, לך תמצא לך נקבות אחרות, תשתוק ותפסיק לילל. אתה מפריע להרמוניה שלי, גורים צריכים להתפתח בשקט והיללות שלך מפריעות להם. בכלל תיקח את עצמך בידים ותתפוש לך אחרת. אני מסתדרת בלעדיך ואל תתקרב אלי, כואבות לי העיניים והראש מתפוצץ. אתה לא רואה שאתה מיותר. תסתום את הפה, מי צריך זכרים מיוחמים שלא מפסיקים לילל וכל הזמן רוצים רק סקס. בטח, אתה אומר רק פעם בחודש, אבל מי מבטיח לי שזה באמת מה שיקרה.. לך תמצא לך פרחא אחרת לעבוד עליה.

נכון, גדלנו ביחד והבטחנו אחד לשני שלא נפרד ו שנעשה הכל בשותף. ביחד נלך לסרטים ונאכל ארוחות מיוחדות, נכון, לא בשלתי בשבילך אבל תמיד שמרתי לך על אוכל חם ותמיד התחשבתי בך, גדלנו ביחד וביחד גילינו את המין הראשון וזה כאב. כולם הבטיחו שזה רק כיף ואהבה אבל אי אפשר לסמוך על אף אחד. זה כאב ואני לא אשכח לך את זה. עכשיו אתה מתקרב לך בשקט, מידי פעם מריח לי מאחור ומנסה להיות נחמד.

לך מפה.

הנקבות האלו. איזה שינוי. בסך הכל רציתי זיון פעם בחודש. זה מה שרציתי והיא המיוחסת הזאת מרימה לי את האף. בכלל לא מזיז לה שאין פה נקבות אחרות. שאני אלך לתל ברוך. אני בכלל לא מכיר את הדרך. מה לעשות עכשיו. כל מה שאני מנסה זה

לא טוב לה. אני מביא לה ג'וקים שאני תופס, וזה לא זה. אני שר לה את השירים הכי טובים שלי וזה לא מזיז לה. מלקק לה מאחורי האוזניים והיא ישר שולפת צפרניים. מה לעשות. אני חסר אונים אני בא להתייעץ אתך, אולי אתה מבין בנקבות ג'ינג'יות עם שיער ארוך שמחשיבות מעצמן. אולי אתה יודע מה עושים במקרה כזה, אולי לקנות לה פרח, להתלבש אחרת, להתקלח, לצחצח שיניים. מה קורה פה. למה כל שאני מנסה לא מצליח לי. אולי ללכת לפסיכולוג. אולי הוא יצליח להסביר לי מה קורה פה. בעצם שהיא תלך. אני לא השתניתי אצלי לא גדלה הבטן, סתם שמנה אחת. ממני לא יוצאים כל מיני קולות בלילה כאילו היא רוצה את הירח ושאני אביא לה מלפפון חמוץ, איכס זה מגעיל, שתחפש לעצמה חבר אחר ושתטפס על קירות ושתעזוב אותי בשקט ממצבי הרוח שלה. למה היא לא לקחה אמצעי מניעה. לא אמרו לה. אז מה אם לא אמרו לה, חוסר ידיעה לא פוטר משום דבר, אמרו לי שככה הנקבות משתנות אחרי זמן.

תסתכל על האימא שלה, ככה הן נהיות אחרי זמן ואני לא הקשבתי. למה הייתי צריך את זה. בכלל יכולתי להישאר בבית בעפולה בלי כל הבלגן הזה עם כל הנקבות שמסתובבות שם. בלי טובות ובכלל לא ג'ינג'יות. כנראה שזאת הבעיה. ג'ינג'ית. עכשיו אני יודע. לא הייתי צריך ללכת אחרי היופי. נכון היא יפה והשער שלה מדהים וכיף ללטף אותה, ללקק לה את הפרווה, כשהיא עוד נתנה. מה הייתי צריך את זה. היו לי המון חברות. נכון, לא כל כך יפות כמוה ונכון רבנו על האוכל שהיה ולא תמיד קבלנו, והיה חם ומסביב הסתובבו כלבים כאלה מסוכנים עם שיניים גדולות ורגליים עוד יותר גדולות, והריח, מה זה מסריח. מלא חרא של פרות.

אני לא אוהב את זה. זה נכנס לי לפרווה ואני צריך להסתרק הרבה ובצהריים כשהאוויר עומד ומלא זבובים ואני רוצה שהזנב שלי ינוח ולא יצטרך להבריח זבובים כל הזמן. בכלל כשאני חושב על זה, לא רק כיף היה שם בבית. המון תחרות על כל דבר, המון אחים ואחיות רבים כל הזמן ולא נותנים מנוחה, לא נותנים ללמוד בשקט ולא לראות איזה תחנה בטלוויזיה שאני רוצה. וכשאני בוחר לי סרט בוידאו אז הוידאו מקולקל ושבת זה לא שבת חשבתי שבשבת אוכל לנוח ולא לעבוד קשה אבל לא. אי אפשר. תמיד יש עבודה ומשהו לעשות וזה לא נגמר, הבגדים נגמרים והאוכל לא מוכן ומכונת הכביסה מתקלקלת והכבסים נופלים כל הזמן ולכלוך ולנקות, וכל הזמן המון חיות, כלבים וסוס ופרות וזבובים

דגים וצפרדעים ועו, ומה לא. ואף אחד לא יודע את המקום שלו. הסוס בא לאכול בבית והכלבים בכל מקום והחתולים משוגעים לגמרי, אחד אפור מסורס על המקרר, המון אחרים בכל מקום וצריך כל הזמן לצוד את האוכל ואי אפשר לשמור אותו, כולם גונבים לך אותו. הילדים שמסביב כל הזמן שמים אותך על הראש או שופכים עליך מים ורוצים שתשכב על הגב ותהיה נחמד ומגלגלים אותך כמו כדור ואימא גם זו יחסנית לא קטנה, היא מחליטה. עושים תמיד מה שהיא רוצה, אי אפשר להתבטא, מיאו אחד ומחטיפה סטירה. כמה פעמים רציתי לצאת לבד וחטפתי מכות. פעם אחת החלטתי לצאת לבד בלילה, היה כזה חושך שאבדתי את הכיוון אחרי עשר דקות. לא ידעתי מה לעשות אז עמדתי ובכיתי. אימא באה אחרי כמה זמן, החטיפה לי סטירה, תפסה אותי בעורף והחזירה אותי הביתה. את השיעור שלי קבלתי. מאז למדתי שכדאי לבכות. תמיד כשאני בוכה בא משהו גדול ושואל מה קרה, מה יש לך, אתה רוצה לאכול, לשתות.

מגעילה אחת. איך רצה אחרי בהתחלה. רק התחילה להתחרמן ולא הפסיקה לרוץ אחרי ולהרים זנב. איזה יללות היו לנו. נכון הכאבתי לה. אני צריך לדעת שזה כואב. לא ידעתי. בכלל אני מזהיר אתכם מג'ינג'יות ואם כן, אז בלי שיער כזה ארוך. היא כל הזמן מסתרקת ומסתדרת ועסוקה רק בעצמה, אפילו לא פותחת ספר. לפעמים מציצה בעיתון אם יש משהו מעניין, אבל ספר זה לא בשבילה, לא רוצה לאמץ את העיניים. ואיזה עיניים יפות יש לה, משהו. מלכה.

אני עדיין אוהב אותה. כואב לי. כואב לי כל כך.

בא לי לבכות.

אני אבכה ונראה אם יגיע איזה מבוגר ושאל מה יש לי. מה קרה. אולי אני רוצה משהו, בטח אני רוצה. אני רוצה אותה. טוב אז לא פעם בחודש. אבל משהו קטן. ליקוק.

לזכור איך זה היה. מתי זה היה.

מיאו.

אור 1999